

Κήρυγμα Κυριακής ΙΗ΄ (Β΄ ΛΟΥΚΑ)

Αγαπητοί μου αδελφοί,
το σημερινό Ευαγγέλιο μάς φέρνει μπροστά σε μία από τις δυσκολότερες, αλλά συγχρόνως και ωραιότερες εντολές του Χριστού. Μία εντολή που ξεπερνά τα ανθρώπινα μέτρα και τη λογική αυτού του κόσμου: «Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, καὶ ἀγαδοποιεῖτε... καὶ ἔσεσθε υἱοὶ Ὑψίστου».

Εἶναι εύκολο, αδελφοί μου, να αγαπάς εκείνον που σε αγαπά. Εἶναι εύκολο να χαμογελάς σε εκείνον που σου χαμογελά, να βοηθάς εκείνον που σε βοήθησε, να ανοίγεις την καρδιά σου σε εκείνον που σου άνοιξε τη δική του. Αυτό μπορεί να το κάνει κάθε άνθρωπος. Ο Χριστός όμως σήμερα μας ζητά κάτι περισσότερο. Μας ζητά να υπερβούμε τον εαυτό μας.

«Καὶ εἰ ἀγαπᾶτε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, ποία ὑμῖν χάρις ἐστίν;»

Πού φαίνεται λοιπόν ότι είμαστε άνθρωποι του Χριστού; Όχι όταν αγαπούμε αυτούς που μας αγαπούν. Φαίνεται όταν μπορούμε να μη μισήσουμε εκείνον που μας αδίκησε. Όταν μπορούμε να μη συκοφαντήσουμε εκείνον που μας συκοφάντησε. Όταν μπορούμε να μη ζητήσουμε εκδίκηση από εκείνον που μας πλήγωσε. Όταν μπορούμε ακόμη και μέσα στον πόνο μας να πούμε: «Θεέ μου, ελέησέ τον. Φώτισέ τον. Κι εμένα δώσε μου δύναμη να μην αφήσω το μίσος να κατοικήσει μέσα μου».

Εδώ βρίσκεται το μεγαλείο του Χριστιανισμού.

Ο Χριστός δεν μας είπε ότι δεν θα πληγωθούμε. Δεν μας είπε ότι οι άνθρωποι δεν θα μας προδώσουν. Δεν μας είπε ότι δεν θα γνωρίσουμε αχαριστία, συκοφαντία, εγκατάλειψη ή αδικία. Μας είπε όμως κάτι πολύ μεγαλύτερο: να μην επιτρέψουμε στο κακό που μας έκαναν οι άλλοι να μας μεταμορφώσει και εμάς σε ανθρώπους του κακού.

Γιατί πολλές φορές εκείνος που μας πλήγωσε φεύγει και συνεχίζει τη ζωή του, κι εμείς κρατάμε μέσα μας την πληγή. Κρατάμε τον θυμό, την πικρία, την επιθυμία της ανταπόδοσης. Και χωρίς

να το καταλαβαίνουμε, ο άνθρωπος που μας αδίκησε εξακολουθεί να κατοικεί μέσα μας.

Η συγχώρηση τότε γίνεται ελευθερία.

Συγχωρώ δεν σημαίνει ότι λέω πως η αδικία ήταν σωστή. Δεν σημαίνει ότι ονομάζω το ψέμα αλήθεια. Δεν σημαίνει ότι επιτρέπω στον άλλον να συνεχίσει να με καταστρέφει. Μπορεί κάποτε να χρειαστεί ακόμη και να απομακρυνθώ από έναν άνθρωπο για να προστατευθώ από μία κατάσταση. Όμως άλλο πράγμα η απόσταση και άλλο το μίσος. Άλλο η διάκριση και άλλο η εκδίκηση.

Ο Χριστός ζητά να καθαρίσουμε την καρδιά μας από το δηλητήριο του μίσους.

Και μας δίνει έναν συγκλονιστικό κανόνα: «Καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως».

Θέλεις να σε συγχωρούν; Συγχώρησε.

Θέλεις να σε καταλαβαίνουν; Προσπάθησε να καταλάβεις.

Θέλεις να μη σε καταδικάζουν για τα λάθη σου; Μην είσαι εύκολος στην καταδίκη των άλλων.

Θέλεις όταν πέσεις να βρεθεί ένα χέρι να σε σηκώσει; Γίνε εσύ πρώτος αυτό το χέρι για τον άνθρωπο που έπεσε δίπλα σου.

Αυτή είναι η ζωή του Ευαγγελίου.

Και ύστερα ο Κύριος φθάνει στο υψηλότερο σημείο: «Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες, καθὼς καὶ ὁ Πατὴρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστίν».

Δεν μας λέει απλώς «να είστε καλοί άνθρωποι».

Μας καλεί να μοιάσουμε στον ίδιο τον Θεό.

Και πώς είναι ο Θεός;

«Χρηστὸς ἐπὶ τοὺς ἀχαρίστους καὶ πονηροὺς».

Τι φοβερός λόγος! Ο Θεός ανατέλλει τον ήλιο Του και για εκείνον που Τον δοξάζει και για εκείνον που Τον αρνείται. Δίνει ζωή και σε εκείνον που προσεύχεται και σε εκείνον που Τον βλασφημεί. Περιμένει τον άνθρωπο μέχρι την τελευταία στιγμή. Δεν παύει να αγαπά, ακόμη κι όταν ο άνθρωπος Τον εγκαταλείπει.

Και αυτή την αγάπη είδαμε επάνω στον Σταυρό.

Ο Χριστός σταυρώνεται. Τον χλευάζουν, Τον φτύνουν, Τον αδικούν, Τον εγκαταλείπουν. Και Εκείνος δεν καταριέται. Δεν ζητά εκδίκηση. Λέει: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς».

Αυτός είναι ο Χριστός μας.

Και γι' αυτό η αγάπη προς τον εχθρό δεν είναι αδυναμία. Θέλει τεράστια δύναμη για να μπορείς να απαντήσεις στην κακία χωρίς κακία. Θέλει

δύναμη να κρατήσεις το στόμα σου κλειστό όταν θα μπορούσες να πληγώσεις. Θέλει δύναμη να μην εκδικηθείς όταν έχεις τη δυνατότητα. Θέλει δύναμη να προσευχηθείς για έναν άνθρωπο που σε έκανε να κλάψεις.

Ο κόσμος λέει: «Μου έκανες κακό; Θα σου κάνω μεγαλύτερο».

Ο Χριστός λέει: «Σταμάτησε το κακό σε εσένα».

Κάποιος πρέπει να κόψει την αλυσίδα.

Μέσα στις οικογένειές μας, στις φιλίες μας, στις κοινωνίες μας, ακόμη και μέσα στην εκκλησιαστική μας ζωή, πόσες σχέσεις έχουν καταστραφεί επειδή κανείς δεν έκανε το πρώτο βήμα! «Δεν θα του μιλήσω, αν δεν μου μιλήσει». «Δεν θα ζητήσω συγγνώμη, γιατί εκείνος έφταιξε». «Δεν θα τον συγχωρήσω ποτέ».

Και περνούν χρόνια. Άνθρωποι κάποτε αγαπημένοι γίνονται ξένοι. Οικογένειες χωρίζονται. Αδέλφια δεν μιλούν μεταξύ τους. Και πολλές φορές έρχεται ο θάνατος και βρίσκει ανθρώπους που δεν πρόλαβαν να πουν ένα «συγχώρεσέ με».

Αδελφοί μου, η ζωή είναι πολύ μικρή για να τη γεμίζουμε με μίσος.

Μην περιμένουμε πάντοτε να κάνει ο άλλος το πρώτο βήμα. Ας το κάνουμε εμείς για χάρη του Χριστού.

Και εάν ακόμη ο άλλος δεν ανταποκριθεί, εμείς θα έχουμε ελευθερώσει την καρδιά μας.

Ίσως σήμερα ο καθένας μας να έχει ένα συγκεκριμένο πρόσωπο στο μυαλό του. Έναν άνθρωπο που μας αδίκησε. Που μας πρόδωσε. Που μας συκοφάντησε. Που μας έκανε να κλάψουμε.

Ας μην πούμε μεγάλα λόγια. Ας κάνουμε μόνο μία αρχή.

Απόψε, όταν σταθούμε μπροστά στην εικόνα του Χριστού, ας πούμε το όνομά του στην προσευχή μας.

Μπορεί να μην μπορούμε ακόμη να πούμε «τον αγαπώ». Ας πούμε όμως: «Χριστέ μου, εγώ δεν μπορώ. Εσύ μπορείς. Βγάλε από μέσα μου την πικρία. Θεράπευσε την πληγή μου. Και ελέησε κι εκείνον όπως ελεείς κι εμένα».

Γιατί ας μην ξεχνάμε κάτι: κι εμείς έχουμε πληγώσει ανθρώπους. Κι εμείς έχουμε αδικήσει. Κι εμείς έχουμε πει λόγια που δεν έπρεπε. Κι εμείς έχουμε ανάγκη από το έλεος του Θεού και από τη συγχώρηση των ανθρώπων.

Γι' αυτό, όταν δυσκολεύεσαι να συγχωρήσεις,
κοίταξε τον Εσταυρωμένο.

Κοίταξε τα χέρια Του.

Κοίταξε την πλευρά Του.

Κοίταξε το ακάνθινο στεφάνι Του.

Και θυμήσου ότι επάνω σε εκείνον τον Σταυρό δεν
πέθανε μόνο για τους φίλους Του. Πέθανε και για
εκείνους που Τον σταύρωσαν. Πέθανε για εμένα.
Πέθανε για εσένα. Πέθανε για κάθε αματωλό
άνθρωπο.

Αυτή είναι η αγάπη που σώζει τον κόσμο.

Ας φύγουμε λοιπόν σήμερα από τον ναό κρατώντας
μέσα μας μία μόνο φράση του Κυρίου: «Γίνεσθε
οϊκτίρμονες».

Λίγο περισσότερο έλεος.

Λίγο λιγότερη κατάκριση.

Λίγο περισσότερη συγχώρηση.

Λίγο λιγότερος εγωισμός.

Και όταν κάποιος μας πληγώσει, πριν
απαντήσουμε, ας κοιτάξουμε νοερά τον Σταυρό και
ας αναρωτηθούμε: «Αν ο Χριστός στεκόταν τώρα
μπροστά μου, τι θα μου ζητούσε να κάνω;»

Και τότε ίσως καταλάβουμε ότι η μεγαλύτερη νίκη
στη ζωή δεν είναι να νικήσουμε τον εχθρό μας.

Η μεγαλύτερη νίκη είναι να μην επιτρέψουμε στον εχθρό μας να σκοτώσει μέσα μας την αγάπη.

Γιατί μόνον τότε γινόμαστε πραγματικά παιδιά του Θεού· όταν μέσα σε έναν κόσμο που ξέρει να ανταποδίδει το κακό με κακό, εμείς τολμούμε, με τη Χάρη του Χριστού, να απαντήσουμε με συγχώρηση, με έλεος και με αγάπη.

Αμήν.